

יוסף ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דרחה" [בהשקפת תורה כולל "חזונו המעלה"]
 העלון לע"א מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

1476

מתפלל



שבת יג' חשוון ה-תשפ"ד
 פרשה: לך לך
 הפטרה: למה תאמר

הדלקת נרות - 17:34
 צאת השבת - 18:25
 ר"ת - 19:02

הדלקת נרות בשבת הבאה 17:27

זמ	זמ
עמוד השחר: 4:53	5:47
זמן טלית: 5:00	5:54
זריחה: 5:58	6:53
חצות: 11:23	12:24
מנחה גדולה: 11:50	12:51
שקיעה: 16:48	17:54

for for son

הייה "זושא"

לכל אדם אומרים "לך לך" - לך לעצמיותך. אין האדם נדרש לעשות מה שלמעלה מכוחותיו, אבל הוא נדרש להשיג את מה שבאפשרותו להשיג. אין דורשים מזושא להיות הבעל-שם-טוב, אבל דורשים ממנו להיות זושא.

העלון לרפואת
 מנשה בר דוד וברוריה
 מרת אחוה דיינה בת רחל
 ולע"נ חמי"ר שלום בר שמתה ז"ל
 חמותי מרים בת רחל ע"ה
 הרופא להקדיש את העלון או חלקו
 בטל... 052-5079555

"אמונה וידיעה"

שתי שאלות מפנה אברם כלפי הקב"ה "אחר הדברים האלה" (טו, א-ה): הראשונה כלפי הכמחת הורע - "מה נתן לי... הן לי לא נתת זרע והנה בן ביתי יורש אותי", והשנייה כלפי הכמחת הארץ - "ה' אלהים, כמה אדע כי אירשנה". על השאלה הראשונה עונה הקב"ה מפורשות - "הכמ נא השמימה וספור הכוכבים... כה יהיה זרעך", ואף אברם שומע ומקבל: "והאמין בה' ויחשבה לו צדקה". ברם, מיכה של השאלה השנייה סתום יותר, ועוד יותר לא מובנת התשובה הניתנת כ'ברית בין הבתרים'.

לדעת הרמב"ן, אברם לא הביע ספק בהכמחת ירושת הארץ: "ואינו כשאלת 'מה אות' (מל"ב ב. ח), וגם הקב"ה לא עשה עמו כשאר האותות להראות לו אות או מופת בדבר נפלא. אבל ביקש אברם שידע ידיעה אמיתית שיירשנה ולא יגרום חמאו או חמא זרעו למנעה מהם, או שמא יעשו הכנענים תשובה... והקב"ה כרת עמו ברית שיירשנה על כל פנים". ברם, פשט הפסוק נראה לכאורה מתאים יותר לדברי רש"י (בפירושו הראשון): "והאמין בה' - לא שאל לו אות על זאת, אבל על ירושת הארץ שאל לו אות ואמר: 'כמה אדע'".

אולם דווקא משום כך קשה עוד יותר: אם אכן ביקש אברם אות, מה באמת היה אותו זה? והרי הרמב"ן טען בצדק, ש"הקב"ה לא עשה עמו כשאר האותות להראות לו אות או מופת בדבר נפלא". על כן נראה, כי אכן הקב"ה לא נענה לבקשתו של אברם. אדרבה, אם ביקש אברם לדעת שהוא אכן יורש את הארץ, הרי שהקב"ה מודיעו, שידיעה תהיה לאברם רק על הגלות. אברם ביקש "כמה אדע כי אירשנה", ואילו הקב"ה משיב: "ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום ועינו אותם". ובכלל, אווירת ברית בין הבתרים איננה חגיגת: היא מלווה כ"אימה", כ"חשבה גדולה", כעיס הורד על הפגרים. גם ההכמחה ש"דור רביעי ישובו הנה", אינה כוללת הכמחה או אות שהשיבה תהיה ממושכת.

כל זאת משום שלעם ישראל צפויות רעות רבות וצרות כמשך הדורות. ידיעה זו מונחלת כאן לאברם, ועוברת למנהיגי ישראל בכל הדורות (בדברי משה, לדוגמה: "כי ידעת אחרי מותי אולם השחת תשחיתו... וקראת אתכם הרעה", (דברים לא, כט)). אולם מה שתמיד להחזיק את העם בשעות הקשות, הוא האמונה בהכמחתו של הקב"ה - "לזרעך נתתי את הארץ הזאת".

מעשה אבות סימן לבנים. אם היה הקב"ה נענה לבקשתו של אברם והיה נותן לו אות המביא לידיעה, מה מזה היה נשאר לבנים, שלא ראו את האות? המסר של פרשת בין הבתרים, שבאה אחרי "והאמין בה' ויחשבה לו צדקה", הוא הידיעה שעם ישראל יעמוד בפני צרות וקשיים, והדרך להתגבר על קשיים אלו - האמונה.

התפילה הסתיימה ובניו של חכם אהרן עזריאל שבו לביתם. "הסו", קידמו בני הבית את פניהם. "החכם ישן".

לא הייתה זו שינה רגילה. "ואני בלילה ההוא", העיד על עצמו חכם אהרן עזריאל לאחר מכן, "נרדם כאבן דומם, כמעט לא הייתי מכיר שום אדם". ויהי בחצי הלילה. חכם אהרן עזריאל שקוע בשנתו, והנה, לפתע פתאום, חלום מופלא נגלה לנגד עיניו. ובחלומו הוא רואה איש זקן, שתוארו כמלאך אלוקים, עומד לפניו בפנים שוחקות. "מי אתה, אדוני? שואל חכם אהרן.

"אני שלום מזרחי", משיב האיש נשוא הפנים. בהלה אוהזת בו, בחכם אהרן. הוא מבין כי לפניו עומד לא אחר מאשר הרש"ש הקדוש.

ובטרם עלה בידו לומר דבר מה, פונה אליו הרש"ש ושואל כשבת שחוק מרחפת על פניו: "שמעתי כי אתה מדפיס איזה ספר, האמנם?" "כן, אדוני עטרת ראשי", משיב חכם אהרן. "מדפיס אני ספר מאשר חנן אלוקים את עבדו לפי קוצר השגתי, והנני מעלה על מזבח הדפוס קונטרס קטן הנקרא בשם 'כפי אהרן', לזכות בו את עצמי ואת בני דורי".

"ומדוע אתה חותם את שמך בשם 'אענ"ה'?" מוסיף הרש"ש ושואל.

"משום שבמילה זו רמוזים שמי - אהרן, שם משפחתי - עזריאל, ושם אבי", משיב חכם אהרן.

"ובכן", נענה הרש"ש ופניו עדיין שוחקות, "דע לך. כי במילה זו יש רמז נוסף בראשי תיבות, הלא הוא: אהרן עזריאל ניסי ה'".

החלום נגזו ונעלם, וחכם אהרן עזריאל מקיץ מן השינה בבת אחת ומתיישב במיטתו.

דמותו של הרש"ש עומדת לנגד עיניו בבירור. אולם בדבר משמעותו של הרמז שנתן לו הרש"ש הוא עודנו מהרהר. למה יכוונו דבריו של הרש"ש?

ולפתע הוא נזכר בלשון הכתוב (שמות יז. טו): "ויקרא שמו ה' ניסי", ובפירושו של רש"י: "הקדוש ברוך הוא עשה לנו כאן נס גדול".

"נס גדול נעשה לי", חולפת המחשבה במוחו וליבו עולץ בקרבו. "רבנו הרש"ש התפלל עלי בשמים, ובזכותו נתבטל גזר הדין הקשה מעלי. מן השמים עשו לי נס ופדו משחת חיי".

ואכן, באותו לילה חל שינוי קיצוני לטובה במצבו של חכם אהרן עזריאל. הוא אמנם לא החלים תוך כמה ימים, ועוד שבועות ארוכים נדרשו לו עד ששב לקו הבריאות כמקודם, אבל נקודת המפנה במצבו התרחשה באותו לילה גדול, ליל רביעי ד' בשבט, ליל הילולת רבנו הרש"ש.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "for for son" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555
 לוח שנה

לידיעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה בעלות 15 ש"ח.
 כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4 בעלות 10 ש"ח.
 הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251

מנויים: לקבלת העלון חנים במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

for for son

הפסח והחמץ

דיני שותפות עם גוי או יהודי מחלל שבת בעסק
העובד בשבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

שותפים שאינם עובדים בעצמם בעסק

ת. יהודי השותף בעסק עם גוי, ואין השותפים עובדים בעצמם כאותו עסק, כגון שיש להם תנור אפיה, או מכונות כביסה, וכאיים לשם הגוים ואופים או מכבסים, ומשלמים לשותפים דמי שכירות עבור השימוש בתנור או כמכונות הכביסה, והגוי השותף נמצא שם בשבת וגובה מהם את דמי השכירות, מותר שיקח היהודי מהגוי את חלקו עבור דמי השכירות של יום השבת.

ויש אומרים שאין להקל בזה אלא אם כן נותן לו הגוי שכר זה בהבלעה, דהיינו שיתן לו מעות אלו ביחד עם החלק המגיע לו מימות החול. ויש מקילים לקבל המעות מן הגוי אפילו עבור מה שקיבל ביום שבת בלבד.

ומכל מקום אין זה אלא כשהגוי השותף בא לגבות המעות בשבת על דעת עצמו, ולאחר מכן מסכים לחלוק המעות עם היהודי, אבל אין היהודי רשאי לומר לגוי בפירוש שיעבוד בשבת ויגבה המעות בשבת ויתן לו חלק מהם.

פ. יהודי השותף בעסק עם גוי, והתנה עמו מתחלה בראוי שיהיה ריוח יום השבת לגוי לבדו, ורוצה השותף הגוי לשכור פועלים גוים שיעבדו בשבת, אם משלם השותף הגוי שכר הפועלים מתוך קופת השותפות אין להקל, שהרי שכרם של הפועלים הגוים בא גם מתוך חלקו של היהודי בשותפות, ונמצא שהגוים העובדים שם בשבת הם שכיריו של היהודי.

ומכל מקום אם אין השותף הגוי מוסיף לפועלים הגוים עבור עבודת יום השבת, אלא משלם להם משכורת שכועית או חודשית קבועה בין אם יעבדו בשבת ובין אם לא יעבדו בשבת, יש להקל.

עשיית תנאי לגבי שבת כשאין הגוי שותף

ג. יהודי שיש לו עסק השייך לו לבדו, ורוצה שגוי יעבוד בו בימות החול וגם בשבת, לדעת מרן הבית יוסף יכול להתנות עם הגוי מתחלה שיהיו הרווחים הבאים מעבודת יום השבת שייכים לגוי לבדו, ובתמורה לכך יעבוד הגוי בעסק בימות החול, ויהיו הרווחים שייכים ליהודי לבדו, כשם שיכול להתנות כנ"ל עם גוי השותף בעסק. וכן הלכה למנהג הספרדים.

אולם לדעת כמה אחרונים אין התנאי מועיל כל שאין הגוי שותף כגוף העסק, ומכל מקום גם לשיטתם אם מתנה עם הגוי מתחלה שיטול הגוי גם שכר כמה ימים מימות החול, ובכללם יום השבת, יש להקל, משום שנחשב הדבר שנוטל היהודי שכר שבת בהבלעה. ויש אומרים שיכול לעשות כן אפילו אם לא התנו כך מתחלה כשנכנס הגוי לעבוד בעסק, אלא קבעו כך ביניהם לאחר זמן. ויש אומרים שאם מחלקים ביניהם הרווחים יום כנגד יום, אפילו אם התנו מתחלה אין תנאי מועיל אלא באופן שמקנה לו חלק כגוף העסק, ויהיה העסק באותם הימים קנוי לגוי, והשבת בתוך אותם ימים.

ואף על פי שהלשון הטיב הכוונה לפרעה, אך הן כל הטובות מהקב"ה מתגלגלות ובאות באמצעות אנשים.

"והם את הגוי אשר יעבדו הן אנכי"

אף ע"פ שאני גזרתי על זרעך להיות גרים בארץ לא להם ועבדום וענו אותם אף על פי כן אשפוט את הגוי אשר יעבדו על אשר הרעו להם ולא יפטרו והטעם כמו שאמר הכתוב "וקצף גדול אני קוצף על הגויים השאננים אשר אני קצפתי מעט והמה עורו לרעה" שהוסיפו להרע כי השליכו בניהם ליאור וימררו את חייהם וחשבו למחות את שםם וזה טעם הן אנכי שאביא אותם במשפט אם עשו כנגדו עליהם או הוסיפו להרע להם ודבר ברור הוא כי השלכת בניהם ליאור אינה בכלל ועבדום וענו אותם אלא עקירתם לגמרי.

"ונברכו בך"

אדם אומר לבנו תהא כאברהם (רש"י)

סיפר האדמו"ר רבי אברהם מרדכי מגור, שאחיו בהיותו ילד, שאל את אביו בעל ה"שפת אמת" בפסוק זה, אם "ונברכו בך כל משפחות האדמה", אם כך מאיפוא היה מן המקללים?

והשיב השפת אמת, כמו שאנו רואים ברב עיר ובמנהיג רוחני, הגם שיש שמקללים ומבזים אותו, מכל מקום כל אחד מברך את בנו שיהיה כמו הרב...
"וילך אברהם כאשר דיבר אליו ה'".
כוונת הכתוב הוא שאף לאחר שנסתלק מאברהם הדיבור, מכל מקום הלך כל הדרך באותה התלהבות שהיתה לו בעת שדיבר ה' אליו. ולכן אמר הכתוב "כאשר דיבר אליו ה'". שכל הדרך הלך כמו בזמן שדיבר אתו השם יתברך.

"ולאברהם הטיב בעבורה ויהי לו צאן ובקר..."

אמר ר' חלבו, לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו, שאין הברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו, שנא' ולאברהם הטיב בעבורה

בין יהודים

פעם נזדמן לבעל-שם-טוב לשבות שבת בכפר נידה. לסעודה השלישית קיבץ את כל היהודים שבכפר, שר איתם זמירות ויצא עמם במחול. כששאלוהו מה ראה לאסוף את בולם בשעה זו, השיב בבדיחות-הדעת:
יהודי משתוקק שתצא נפשו כשהוא בין יהודים. עבשיו, בזמן יציאת השבת, יוצאת מאיתנו הנשמה היתרה ששרתה בנו בשבת, ולכן טוב להיות בשעה זו בין יהודים...